

İÇİNDEKİLER

Armadillo'nun Şarkısı/ <i>fio/zNya</i>	5
Ayı Prens/ <i>Meksika</i>	9
Çingene Kraliçe/ <i>Meksika</i>	19
Düş Gördüren Ağaç/ <i>Brezilya</i>	23
Gülen Tavşan/ <i>Meksika</i>	31
Kelebeğin Kanatları/ <i>77/a/na Kabileri</i>	33
Kuşlarla Konuşan Küçük Çocuk/ Maya	43
Sihirli <i>Top/Arjantin</i>	49
Yarını Piliç/ <i>Porto Riko</i>	57
Yasak Oda/ <i>Meksika</i>	65
Başkalarına Yardım Etmenin	
Dayanılmaz Hoşluğu/ <i>Sı/r/nam</i>	69
Bay Jaguar ve Küçük Kokarca/ Maya	73
Clemencia ve Jose/ <i>Meksika</i>	79

Çekirge Amca'nın Falcılığı/ <i>Nikaragua</i>	85
Denizkızı ve Yoksul Balıkçı/^///.....	89
Devin Sırrı/ <i>Meksika</i>	99
Geceler Denizden Nasıl Geldi/ <i>Brezilya</i>	105
Kibirli Prenses/ <i>Porto Riko</i>	111
Müzik Yeryüzüne Nasıl Geldi?/4zte/t.....	113
Denizler Neden Ağlar/ <i>Brezilya</i>	117
Söz Dinlemeyen Oğul/Maya.....	129
Brezilya'dan Maymun Öyküleri.....	136

ARMADİLLO'NUN ŞARKISI

Bolıya

Bir zamanlar, dünyada her şeyden çok müziği seven bir armadillo -*Güney Amerika'da yaşayan kertenkele benzeri bir hayvan-* varmış. Her yağmurdan sonra kurbağalarla dolu göle gider, en güzel sesleriyle birbirlerine şarkı söyleyen o yeşil kurbağaları dinlermiş. Gölün kıyısına kadar yaklaşır, kurbağaların bir yapraktan ötekine sıçrayarak dans etmelerini, yüzmelerini izler, çıkardıkları o güzel seslere kulak kabartırmış. Ne dediklerini anlamasa da, konuşur gibi şarkı söylemelerine bayılırmış. Her seferinde de "Aahhh..." diye hayıflanırmış, "keşke ben de şarkı söyleyebilsem."

Oysa kurbağalar, kendilerini dinleyen, şarkı söyleyebilmek için yanıp tutuşan bu acayip hayvanla alay eder, bir

yandan oynarlarken bir yandan da "Aptallaşma! Armadillolar şarkı söyleyemezler," derlermiş.

Günün birinde, armadillonun bulunduğu yere bir cırcır böceği ailesi taşınmış. Başlamışlar ötmeye. Armadillo bu kez de onların çıkardıkları sesleri dinlemeye başlamış. Buldukları yere iyice yaklaşıyor, sabah akşam onları dinliyormuş: Cırcır... cırcır...

Gene "Aahhh..." diye hayıflanıyormuş, "keşke ben de şarkı söyleyebilsem."

Cırcır böcekleri, kendilerini dinleyen, şarkı söyleyebilmek için yanıp tutuşan bu acayip hayvanla alay eder, bir yandan öterlerken bir yandan da "Aptallaşma! Armadillolar şarkı söyleyemezler..." derlermiş. Ama dillerini anlayamayan armadillo onları hayran hayran dinlemeyi sürdürüyormuş.

Günün birinde, içinde kanaryalar olan bir kafes taşıyan bir adam görmüş. Kanaryalar öyle güzel ötüyorlarmış ki, kurbağalar ile cırcır böceklerinin söyledikleri şarkıların sözü bile olmazmış. Armadillo adamın peşine takılmış. Adamın uzun bacaklarıyla attığı adımlara yetişebilmek için neredeyse koşuyor, bir yandan da kanaryaları dinliyormuş. "Aahhh..." diye hayıflanmış gene, "keşke ben de şarkı söyleyebilsem..." Kafesteki kanaryalar gülüşmüşler; "Aptallaşma..." demişler, "armadillolar şarkı söyleyemezler ki..."

Adamın peşinden koşarcasına giden armadillo bir süre sonra adamın izini yitirmiş; yorgunluktan, oralarda yaşa-

yan bir büyücünün evinin kapısında yığılıp kalmış. Kendine gelip de nerede olduğunu anlayınca, gidip büyücüden yardım istemeye karar vermiş.

Yavaş yavaş, evinin önünde oturan büyücünün yanına gitmiş; "Büyücülerin en büyüğü!" demiş, "Kurbağalar, cırcır böcekleri, kanaryalar gibi şarkı söylemek istiyorum; şu yaşamda istediğim başka hiçbir şey yok..."

O güne kadar şarkı söyleyebilen bir armadillo görmeyen, duymayan büyücü gülmüş; ama bakmış ki önünde duran bu küçük hayvan ciddi; eğilmiş ona, şunları söylemiş: "Küçük armadillo! Senin şarkı söylemeni sağlayabilirim; ama bedeli senin için çok pahalı olur: Ölürsün..."

"Yani..." demiş Armadillo, "ölecek olursam şarkı söyleyebilirim öyle mi?"

"Evet!"

"Tamam! Şuracıkta öleyim hemen... Şarkı söyleyebilmek için yapamayacağım hiçbir şey yok..."

Başlamışlar tartışmaya, sorunu enine boyuna gözden geçirmeye. Büyücü, böyle güzel bir armadillonun ölmesine razı değilmiş; ama bu küçük yaratık ısrar edip duruyormuş. Sonunda armadilloyu öldüren büyücü, hayvanın kabuğundan çok güzel bir çalgı yapmış, kentteki en iyi müzisyene vermiş.

Müzisyen, zaman zaman kurbağaların yaşadıkları gölün kıyısına gider, çalgısını çalarmış. O zaman kurbağaların

gözleri faltaşı gibi açılır, hep bir ağızdan "Aaa... aaa..." diye bağışırlarmış, "armadillo şarkı söylemeyi öğrenmiş!"

Müzişyen, kimi zaman da cırcır böceklerinin buldukları yere gider, çalgısını orada çalarmış. O zaman da cırcır böcekleri hayretle gözlerini iri iri açarlar, "Aaa... aaa..." diye cırcırlarlarmış, "armadillo şarkı söylemeyi öğrenmiş!"

Müzişyen, arada sırada da evinde bir kafes dolusu kanarya bulunan, kendisi de müzişyen olan arkadaşına gider, birlikte çalarlarmış. Onlan dinleyen kanaryalar kanatlarını çırpar, "Aaa... aaa..." diye ötüşürlermiş, "armadillo şarkı söylemeyi öğrenmiş!"

İşte böyle, sonunda armadillo şarkı söylemeyi öğrenmiş; sadece öğrenmekle de kalmamış, o ülkedeki en güzel ses de olmuş. Ama dünyadaki birçok iyi müzişyen gibi, sanat uğruna o da canından vazgeçmek zorunda kalmış.

AYI PRENS

Meksika

Bir zamanlar, çok güzel üç kızı olan, yoksul bir ormancı varmış. Kızların hepsi çok güzelmiş de, en küçükleri en güzelleriymiş. Bir gün ormana giden ormancı bir meşe ağacını keserken büyük, korkunç bir ayı gelmiş, ormancının elindeki baltayı alıp bir yana fırlatmış.

"Ormanımda ağaç kesme iznini sana kim verdi?" diye homurdanmış, "Ormanımdan ağaç çalıyorsun; bunun cezasını göreceksin."

Yoksul ormancı, "Beni bağışlayın senyor," diye yalvarmış, "kestiğim ağaçları satıyor, böylece üç küçük kızıma bakabiliyorum. Beni öldürürseniz, küçük kızlarım açlıktan ölürlər."

Bu sözleri duyan ayı duraksamış, düşünmüş, sonra da demiş ki: "Yaşamını kurtarmanın tek bir yolu var: Kızlarından birini benimle evlendirirsin..."

Ormancı ne söyleyeceğini bilememiş; ama sonunda ölüp de kızlarını bir başlarına bırakmaktansa, ayının isteğini kabul etmenin daha iyi olacağını düşünmüş. Eve dönmüş, olup biteni kızlarına anlatmış.

Büyük kızla ortanca olan, "Baba!" demişler, "Bir ayıyla evlenmektense ölmeyi yeğleriz."

Adı Ninfa olan küçük kız ise, "Ben evlenirim!" demiş.

Sonraki gün, Ninfa ile babası ormanın yolunu tutmuşlar. Ayı onları bekliyormuş. Güzel kıızı görünce çok sevinmiş. Ancak Ninfa demiş ki: "Senyor, annem yaptığım her işte Tanrı'nın buyruklarına uymamı öğütlemiştir. Seninle evleneceksem, Katolikliğin dinsel yükümlülüklerini yerine getirmemiz gerekir."

Ayı kabul etmiş, sonraki gün bir papazla birlikte ormana gelmelerini söylemiş. Ormancı aramış taramış, sonunda bir papaz bulabilmiş. Böylece, Ninfa ile ayı evlenmişler.

Ayı, Ninfa'yı almış, inine götürmüş; karanlık bastığında demiş ki:

Tüylü ayı, korkutucu ayı,

Yakışıklı ve çekici bir prens ol!

Şarkı biter bitmez de yakışıklı bir prens oluvermiş. Şaşkın, kendisine bakan Ninfa'ya demiş ki: "Ben aslında bir

prensini; ama bir cadı, gündüzleri ayı olmam için büyü yaptı. Yanımda istediğin her şeyi yapabilirsin, bir şey dışında: Prens olduğumu kimseye söylemeyeceksin..."

Gördüklerinden çok mutlu olan Ninfa bu sırrı kimseye söylemeyeceğine söz vermiş.

Gün ışıdığına yataktan kalkmışlar,

Yakışıklı prens, çekici prens,

Tüylü, korkutucu bir ayı ol!

diyen prens hemen ayıya dönüşmüş.

Günler birbirini izlemiş; ailesini özleyen Ninfa, prensten nasıl izin alacağını bilemiyormuş. Sonunda cesaretini toplamış, şunları söylemiş: "Gündüz olduğunda konuşabileceğim hiç kimse yok Babamı, kardeşlerimi de çok özledim. Çok uzakta değiller... İzin verirsen sabah erkenden yola çıkar, akşam karanlık bastırmadan dönerim."

Prens, Ninfa'yı göndermek istememiş; ama kız o kadar ısrar etmiş, öyle dil dökmüş ki, sonunda "Peki!" demiş; ama sırrını kimseye açmaması gerektiğini de hatırlatmayı unutmamış.

Ninfa, sabah erkenden kalkmış, güzel giysilerini giymiş, babası ile kardeşlerini görmeye gitmiş. Onu gördüklerine çok sevinmişler. Oradan buradan konuşmuşlar, birbirlerini görmedikleri süre içinde neler yaptıklarını anlatmışlar. Ancak şeytan hiç de boş durmuyormuş, Ninfa'nın kardeşlerini ayartmış; üstündeki güzel takıları, pahalı giysileri

kıskanmalarını sağlamış. Kızlar da, kıskançlıklarından Ninfa ile alay etmeye, onu kızdırmaya başlamışlar; "Gittin bir ayıyla evlendin!" deyip durmuşlar.

Bunu o kadar çok söylemişler ki, sonunda Ninfa kızgınlıktan kocasına verdiği sözü unutmuş, sırrını söyleyivermiş. Ninfa'nın sözleri kızları çok şaşırtmış. En büyük olan demiş ki: "Neden prensin üstündeki büyüü bozmuyor, ayıya dönüşmesini önlemiyorsun? Yapman gereken çok basit. Bu gece ona çok içki içir. Sızıp kalır. O zaman onu sıkıca bağla, ağzını da tıka... Gün ışıyıp da o büyülü sözleri söyleyemezse, büyü bozulur. Kocan hep insan olarak kalır..."

Ablasının söyledikleri aklına yatan Ninfa, o gece kendisine söylenenleri yapmış. Gün ışıyıp da prens yataktan kalkmak istediğinde, sımsıkı bağlandığını, ağzına da bir tıkaç sokulduğunu görünce ne kadar şaşırdığını düşünün! Büyülü sözleri söyleyememiş, büyü bozulmuş.

Prens demiş ki: "Ninfa, sözünü tutmadın, sonuçlarına da katlanacaksın. Büyünün bozulması, ondan sonra da birlikte mutlu yaşayabilmemiz için, bir yıl bir gün mutlu bir evliliğimizin olması gerekiyordu. Sözümü dinlemediğin için bundan böyle senin yanında kalamam. İnanç Şatosu'na yerleşinceye kadar beni bulamayacaksın..."